לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בו ר׳ טובי׳ ז״ל ורעיתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע״ה קורץ

שבת קודש פרשת בראשית – כ״ו תשרי תשפ״ב מולר חורש חשוו מיטוואר (יום ד') Shabbos Parshas Bereishis - October 2, 2021 12:11 PM פיט 12 חלקים

הדלקת נרות שבת – 19:9 | זמן קריאת שמע / מ״א – 9:09 | זמן קריאת שמע / הגר״א – 9:49 | סוף זמן תפילה/הגר״א – 10:48 זמן לתפילת מנחה גדולה – 1:15 | שקיעת החמה שבת קודש – 6:36 | מוצש״ק צאת הכוכבים – 7:26 | צאה״כ / לרבינו תם – 7:48

צשה תשובה ע״כ. כמו שרואים כי תיכף אחר שנתקלל. עוד בטרם שנתגרש מגז עדז. קרא את שם אשתו ׳חוה׳ על שם היותה אם כל חי, (ג, כ) כי תיכף הבין כי הוסיף חטא על פשע בזה שכפר בטובתו של מקום. ותיכף שינה את דעתו להודות על הטובה, ולקרוא את שמה ע״ש הטובה הנמשך ע״י. ואכז רואים אנו כי מיד נתקבלה תשובתו. כי במקרא שלאחריו (ג. כא) נאמר זייעש ה' אלקים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם׳ ואת התיבות ׳כתנות עור׳ פירש בתרגום אונקלוס ׳לבושין דיקר׳ והיינו כי על אף שנתקלל האדם כי מעתה יצטרך לעמול עמל רב כדי לספק צרכיו. מאחר שהיה זה גם בעווז 'כפיית טובה' וע"ז ההטא חזר בו. ע"כ תיכף ומיר זימז לו הקב"ד

בכבודו את צרכיו על הצד היותר טוב. מבלי שיצטרר הוא לעמול עליו כלל וכלל. והנה רבים הם המתאוננים אודות קושי הפרנסה, ועלינו להבין כי כל הקושי הזה בא לנו בעקבות קללה זו שנתקלל האדם. וכל אשר הוא מזרעו מוכרח לסבול מאותה קללה. אר בכל אופז רואים אנו מכאז שיש על כל פנים דרר להקל מעלינו את הקושי העצום הכרוך בה, כי כשם שאדם הראשון בעצמו המתיק הגזירה מעליו ע״י ההכרה בטובתו של מקום. כמו כז הוא בכל אדם. אם רואה הוא שיש לו איזה מחסור. יתן עינו בדברים שבהם זיכהו הקב״ה, ויודה עליהם, ובזכות זה ימשיך עליו הרבה טובה וברכה. וכפי הידוע מספרים הקדושים שההודאה להשי״ת יש בה כח להמשיר הסרים. וגם תפילה אינה נשמעת אלא אם כז מערבים בה הודאה. ועל כז פותחים בתפילת 'שמונה צשרה' בג' ברכות של הודאה, ואחר כר מתפללים על כל צרכינו בהי״ג הברכות האמצעיות. ושוב מסיימים בג׳ ברכות אדרונות של הודאה. כי אז הבקשות מעורים בהודאה מכל צידיהם. ואכז עינינו רואות בחוש. כי זה האדם אשר מתמלא בשמחה ומודה ומשבח על מה שחננו הקב״ה. זה הארם זוכה תמיד לסיבות המצדיקות את שמחתו בטובתו של הקב״ה. כי תמיד נמשר עליו ברכת שמים ממעל. ישראל – שעתיד להיות ״ה׳ אחד״ וכל העולם כולו יכירו שהוא מלך העולם. וזה כל ה תקותינו שאז יתגדל ויתקדש שמו ית׳, ולכן תיכף אחר שקורין פסוק של שמע ישראל אומרים: "ברור שם כבוד מלכותו לצולם וצד" – כלומר. שאז יתגלה כבוד מלכותו בגלוי. ולכן אומרים בלחש. כי עתה אינו באתגליא מפני חטאינו. לבד מיוה"כ שאז אנו כמלאכים אומרים בקול רם. אבל בכל השנה איז העולם כראי לאמרו בקול רם" עכת"ר. עכ"פ מה שמבואר מדבריו שעיקר כוונת "ברור שם" היינו שיתגלה כבוד שמים בכל הבריאה. וכ״כ י״ל דזהו ג״כ כוונת ״אמז יהא שמיה רבה״. שיתגדל כבוד שמים בכל הבריאה. וזהו כל התכלית של אמירת 'קריש' שיתקדש מלכות שמים. וא״כ מובן היטב מדוע הפסוק הראשונה בהתורה הקדושה הוא כנגד אמז יהא שמיה רבה" – שכל הבריאה כולה הוא לתכלית הזה. כדי לקדש ש"ש. וכן מבואר בדברי חז״ל, דתנן במתני׳ (סוף אבות): ״כל מה שברא הקב״ד בעולמו לא ברא אלא לכבודו שנאמר: כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו״. ע״כ. וביאר המדר״ל: ״ואפשר לומר כי מפני שכל הפרק איירי בלמוד תורה. ולמוד תורה צריר לשמור ולקיים מצות בוראו וזהו כבוד שמים. ולא שיהיה מכויז לכבוד עצמו שכל אשר ברא הש״י ברא לכבודו. לכך אמר כל מה שברא

הקב״ה בעולמו וכו״. עכ״ל. וכ״כ הגר״א (ספרא דצניעותא עמ׳ ל״ב): ״שעיקר

הכונה של איז סוף הוא שיתגלה שמו בעולם. וזה כונת בריאת העולם".

כואת הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ **DJ**5 שליט"א, ר"י שער השמים ירושלים עיה"ק ויאמר האדם האשה אשר נתתה עמדי הוא נתנה לי מן העין ואכל הברכה הנמשד מתוד הכרה במובתו של מקום

רש״י: אשר נתת עמדי, כאן כפר בטובה. המכוון בדברי רש״י הוא, כי כדי 🦓 להתוודות על חטאו לא היה לו להאדם לומר ׳האשה אשר נתתה עמדי׳ די היה באמרו האשה היא נתנה לי' וגו'. וכפי שענתה חוה 'הנחש השיאני ואכל' אלא כיווז באמרו אלו ג' תיבות לומר כי זה החטא נגרם מכח הסיבה העליונה בזה שנתן לו הקב״ה אשה. זיה זה חטא חמור מאור. כי הקב״ה לא נתן לו אשה כי אם לטובתו. ובמקום להורות על כר תלה בה תקלתו. וכשמרייקים בלשוז הכתוב יכולים לראות כי ענשו של אדם הראשוז 'בזיעת אפיך תאכל לחם' לא היה רק על עצם המכשול בחטא עז הדעת. אלא גם על עצם הדבר שכפר בטובתו של הקב״ה. דהנה כשגזר הקב״ה ענשה של חוה. לא הקדים לומר לה סיבת עונשה. היה זה ברור ומחוור כי כר הגיעה לה על ששמעה לקול הנחש ואכלה מעזי הרעת. אר בבואו אח״כ לדבר אל האדם. הקרים לומר לו (ג. ז) כי שמעת לקול אשתר' וגו' וזה צריך ביאור. למה כאז ראה לנכוז להאריך בסיבת זשתלשלות החטא. ולמה לא הסתפק בקיצור דברים כפי מאמרו אל האשה? אלא בהכרה כיווז הקב"ה להוכיחו על כר שכפר בטובתו. וא"ל. לא כדבריר שאינר אשם בזה החטא מאחר שניתו לר אשה. אלא עדייו הקולר תלוי בצוארר. כי היה עליר לסרב דבריה. ונמצא שבאמירתר ׳האשה אשר נתת עמדי׳ לא היה כי אם כפיית טובה. ולכז על טענה זו ששמעת לקול אשתר'. וגם על עצם העוון שעשית 'ותאכל מו העץ' ולכן ארורה האדמה וגו' הרי לנו מכאז שעל ה'כפיית טובה' לחוד כבר היה ראוי להיענש. ולמעשה רואים אנו אחר כך, כי אדם הראשון קיבל את מוסרו של הקב״ה. ומיד

ליסורים סאת הרב אברהם דניאל **UTI**II: אתבונו אבשטיין שליטיא, בעמיס שדה אברהם בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ ...

(א-א) - בביאור 'אמן יהא שמיה רבה'

הבצל המורים כתב: בפסוק של בראשית יש ז' תיבות. והם הוי כנגד ז' ימי השבוע. שנים בשמיטה. וז' שמיטיז ביובל. וז' רקיעים. וז' ארצות. וז' ימים. וז' משרתים. ולכר קנו ״יהא שמיה רבא מברד ...״. שיש בו ז' תיבות. ואומרים אותו ז' פעמים ביום. ויש. פסוק בראשית כ״ח אותיות וכז ביהא שמיה רבא. זהו שאמרו ז״ל ״כל העונה אמז יהא: שמיה רבא בכל כחו נעשה שותף להקב״ה במעשה בראשית וכאילו קבל תורה בהר סיני". צכת"ד. ומבואר. שציקר תכלית של הבריאה כולה. הוא לתכלית של אמירת "אמז יהא שמיה רבא". שאם הטעם שתקנו לומר "אמז יהא שמיה רבה" שהוא ז' תיבות שהוא כנגד הפ׳ הראשונה בתחילת הבריאה ע״כ זהו תכלית של כל הבריאה. ומטעם זה. אמרו חז״ל שכל העונה ״אמז יהא שמיה רבה״ בכל כוחו נעשה שותף להקב״ה במעשה בראשית. ויש לבאר קצת מהו גודל העניז של אמירת "אמז יהא שמיה רבה". לבאר העניו. עי' התרגום ירושלמי (בראשית מט-א. דברים ו-ד) שמבואר שתרגום של ״אמז יהא שמיה רבה״ – ״ברוך שם כבוד וגו״. וכתב **הערוך השלחו** (סי׳ ס״א אות

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Sukkos, there are a number of items that were used over the holiday that are not worth saving and must be disposed of according to Halacha. The Gemara (1) states that "תשמישי קדושה" such as *Tefillin* (and their straps) which contain *Hashem's* Name cannot be thrown in the trash. However, "תשמישי מצוה" such as a *Shofar* or *Esrog* can be thrown away. The **Shulchan Aruch** (2) explains that these items may be placed in the trash only in an honorable manner; it should not be done in a way that is "shameful" for the *mitzvah*. They can also be used for mundane purposes if it will not be considered shaming the *mitzvah*. This is all referring to a *mitzvah* item that is not set aside for ongoing or future *mitzvah* use, such as an *Esrog* after *Sukkos* or a worn-out *Talis.* However, items that have been used at least once and will be reused again for a *mitzvah* should not be used for mundane usage. For example, if one wants to move an item which is not in his reach during Sukkos, he should not use the side of his Lulav to move it. However, once Sukkos is over, this is permitted.

Arba Minim. The four *minim* used on *Sukkos* may be placed into a plastic bag and put out to the garbage. Some people are *machnir* and store them away to use for another *mitzvah*, such as burning the *chametz* before *Pesach* (3), or using the *Hadassim* for besamim (spices) for havdalah(4).

מאת הגאון מו״ר הרב ברוך הירשפלד שליס״א, מעשה ראש כולל עטרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

Disposing of Sukkos Mitzvah Items. After the Yom Tov of a segulah for shemira (protection). The Chida (5) writes that from the Yerushalmi it seems that people used to keep their Lulavim all vear in their homes. He adds that he saw great *chachamim* who kept all four *minim* in their homes for a whole year as a *shemira* for the house. Many *seforim* bring a custom to make *Esrog* jelly and feed it to a pregnant lady as a *segulah* for an easy childbirth (this might be connected to a Gemara in Kesubos 61a that eating an *Esrog* is good for the fetus), or to anybody on *Tu B'shvat*.

> Accessories. The accessories of the Arba Minim, such as the *Esrog* box, sponge or stringy wrapping, do not contain any kedusha and can be thrown away. If there are posukim printed on them (which is not a good idea in the first place), then they need proper geniza (burial). One could cut away the posuk and put just that part in *geniza*. If it just says the words "פרי עצ הדר" on it. **R**' Nissim Karelitz zt" rules that this is just a fancy decorative title and not considered a *Posuk* that requires geniza (6).

> Hoshanos. The leftover Aravos (Hoshanos) that are banged on Hoshana Raba have the same din as the Arba Minim above. Many save them for the burning of *Chametz*. Some people carry around a leaf, or part of a leaf, in their wallet or pocket, as a *shemira*. They wrap it in plastic so it shouldn't dry and crumble. Sukkah Decorations. Those decorations that do not have posukim written on them can be wrapped in a plastic bag and

Segulos. There are sources who say that saying certain items are thrown away into the trash (7).

בין הריחים – תבלין מדף היומי – ביצה דף כט.

אבא שאול בן במנית ... בנסו שלש מאות גרבי יין״- Abba Shaul was a wine merchant who was very scrupulous about his measures & would keep premeasured containers of wine for his customers. The Gemara relates that sometimes he would run out of his premeasured wine & would have to pour the wine into containers while the customers waited. Some customers were in a rush & wouldn't wait for the foam to settle & would just take the container as is. This resulted in an inaccurate measure of wine. due to the foam. Although the customers were מוחל this discrepancy. בית המקדש didn't want to benefit from this extra wine in his possession so he brought it to the בית המקדש & told the gabbaim to use it there. The אבא שאול this was unnecessary & he may keep it because the customers are surely מוחל his small amount. אבא שאול persisted, so the הכמים told him to use the money to do something that would benefit the הכמים. They suggested he use the money to build wells for the area's water supply. This way, hopefully the person he took from will benefit from this money & it may be considered a השבה.

The Maharsha asks. if the הקדש felt that this wasn't really an issue of אניל, why didn't they accept it for הקדש, and instead told him to use the money to benefit the אגיל The שמחת אייט answers that the הכמים were being אנרמאנים & treating it like גרבים? The שמחת אייט do in that case is use the money for ברכי רבים . The ארכי שווע paskens this way as well, that one who steals from the רבים & doesn't know who to return it to, should do something with this money that would benefit the entire area, like build wells for a water supply.

In *laros Moshe*. Ray Moshe Feinstein *zt*^{יי}ו מח"א, ס' פח'*ו askens* for a בעל תשובה who wants to return money that he stole, but doesn't remember from whom he took the money, that he should use it for צרכי צבור (based on above שי"ע) & suggests that he give it for building a Mikvah or for maintenance of a Mikvah which would be considered צרכי צבור.

נשובות תרסד-כז (5) בס' ככר לאדו הביא ירושלמי שבת פרק ב' (6) גנזי הקודש דף קפח (7) שם דף ר"ע

לעי"נ ר' אריה לייביש

R' Avraham Reuven HaKohen Sofer zt"l (Yalkut Reuveni) would sav:

ילא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עור כנגדו" - As we learn from Hashem's actions in the creation of the world, every man is obligated to do three things, and in this particular order: build a home, plant a vineyard, and marry a woman. For indeed, the Holy One, Blessed be He, first built a house (i.e., created the world), filled it with various provisions and means of livelihood, and only afterward created Adam and his wife to live in it."

A Wise Man would say: "The greatest glory in living lies not in never falling, but in rising every time we fall."

103.777 PrintedBy: Quality Printing THE FROGS?!? *Who then will Carefully study HIS Greatness?* **Graphic Copy & Printing** A Must for יראת שמים (Please sign Too!) (845)352-8533

ב"ר פינחס ליפשיטא ז"ל apprx verifiable signature: נפטר כ׳׳ו תשרי תשס׳׳ג 855,400,5164 תהא נשמתו צרורה בצרור החיים

д Ю ר׳) לבאר כוונת ברוך שם - שהוא המשך של שמע ישראל. שפי׳ רש״י שכוונת שמע

ৰ্দ্ত

מעשה אבות ... סימו

על כן עוב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד ... (ב-כר)

For almost 100 years, the Catskills Mountains have been the Jewish summer vacation area of choice. As Eastern European Jews immigrated to the U.S. in the early 20th century, some became farmers in the area. And as their urban peers became more prosperous, they looked to do something they could never have imagined doing in the old country: take a vacation. They weren't welcome in most of what was still an anti-Semitic world, so the Jewish farmers began taking on boarders. These boarding houses morphed into small hotels and bungalow colonies.

One of the premier Orthodox hotels was the Pioneer Country Club. It was located in Greenfield Park, NY (today it is the campground of Camp Horim) and owned by Reb Eliezer Lipa (Leo) Gartenberg z''l, who was not only a gracious host for over 40 years, but also went on to write more than a dozen books on the *Torah* and on Hebrew and *Yiddish* legends. stories and anecdotes. His son-in-law, R' Yaakov Heftler shlit'a (Yerushalayim) told over a fascinating story that occurred to him personally, at his *aufruf*, which took place upstate at the Pioneer Country Club.

The wedding plans were all set. Yaakov Heftler was marrying Chavie Gartenberg, daughter of the renowned owner of the Pioneer, and a grand weekend was in store. Shabbos was the aufruf, with a huge kiddush after davening, to be followed on Sunday with the wedding ceremony and a lavish feast fit for a king. Over 250 guests were invited, including **R' Moshe** Feinstein zt", R' Eliezer Silver zt", and a host of Roshei Yeshivah and Rabbanim from New York City. Beginning on Thursday, guests were arriving, plans were coming together, and the excitement was at a feverish pitch.

On Friday night, Yaakov's father suddenly suffered a massive heart attack and passed away in his hotel room. It was such a shock that the family was stunned into submission. Leo Gartenberg was woken up and apprised of the situation. He made arrangements to properly care for the dead body, and by early morning, he informed Yaakov and his family that due to the circumstances, of course the wedding would be pushed off until a more appropriate time.

Hastily, they knocked on R' Moshe's hotel room door to let him know what happened, and as Yaakov was an onen (one whose immediate relative has died and is yet to be buried), the wedding was being postponed. R' Moshe was as shocked as everyone else but he asked Leo why the wedding is being postponed. "Is it a question of *hefsed mamon* (loss of money)?"

Leo Gartenberg responded that it was certainly not a question of loss of money. He was the owner of the hotel and all the food that was prepared can be used for other guests, or put back into the refrigerator until it was needed. He assumed that out of sensitivity to the Heftler family and the fact that the *chosson* was an *onen*, it made sense to wait.

R' Moshe shook his head and immediately ruled that the wedding should go on as planned. Tomorrow, Sunday, the chuppa will be held as scheduled and the chasuna seudah should be eaten with all the guests in attendance. The only caveat was that they should make sure to finish the meal and recite *Birkas Hamazon* before sundown (*Shekiah*), and the *levaya* of Mr. Heftler should be conducted the following day, on Monday morning. Additionally, R' Moshe ruled that nobody outside of the wedding party should be told about the death, so that it shouldn't place a damper on the wedding festivities.

The *aufruf* was held *Shabbos* morning and the *chasuna* went on as planned the following day. On Monday, the funeral was announced and people were so shocked that they had no idea of Mr. Heftler's passing. When they learned of R' Moshe's *psak*, they clamored to understand why he ruled the way he did. R' Moshe was asked after the funeral about his *psak*.

"The owner of the hotel claimed that there was no hefsed mamon on his part, since he owned the hotel, but what about the hefsed, the loss, to the chosson and kallah? Had the wedding been postponed, think of their loss of simcha - it would be held with not nearly the same amount of people, the gifts they would receive would be much less, and the sadness of aveilus would set in and prevent them from experiencing the *simcha* that a *chosson* and *kallah* should. Therefore, I felt that the wedding must go on as scheduled, so as not to diminish the simchas Chosson v'Kallah even in the slightest." (Darchei Moshe-Nisuin)

ה) בורא השמים ... נתן נשמה לעם

might of *Hashem* Almighty, and how He created the heavens and the earth, as well as everything in between. Interestingly, the statement of Yeshava HaNavi of how Hashem "gave breath (נשמה) to the people upon it (the earth), and life (רוח) to those who walk thereon," seems redundant as one who breathes is surely alive.

Chaim) explains that a person's נשמה lives in the upper spheres of heaven and has no connection to nature in the mundane world. In turn, this gives it little understanding of the intricate workings of the human world. However, in stark contrast to the נשמה, a person's רוח is rooted in the trials and

תורת הצבי על האלכים בה'... (ישע׳ מב-ה'... discern between the good and bad of human interactions.

> The creation of the human species was and always will be Hashem's greatest Creation, but how the Almighty fused spirituality and physicality into the creature known as "Man" is beyond any and all mortal comprehension.

R' Avigdor Miller *zt*"*l* would often tell people to stop and **R'** Chaim Tirar of Tchernovitz zt" (Be'er Mavim think about the intricacies of their own bodies and how each organ, bone, ligament, etc., corresponds to an aspect in the spiritual world. Thus, Yeshava HaNavi's statement is far from redundant – for both the breath (נשמה) and the life (רוח) that Hashem kindly bestowed upon us at creation is the very essence that makes a human being so special

ויאמר האדם האשה אשר נתתה עמדי היא נתנה לי מן העץ ואוכל וגו' (ג-יב)

FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

As Adam Harishon was being confronted by Hashem for violating His prohibition, he placed the blame on Chava, his wife, saying it was her fault - "She made me eat it." Rashi comments that he was "kofer" the good that Hashem had bestowed upon him. In fact, when Hashem reprimanded Adam and punished him, the posuk stresses the reason: יכי שמעת: - "You listened to your wife." Seemingly, the outcome could have been different had Adam "owned" up to his misdeed. Hence, our entire existence on earth and not in *Gan Eden*, was a result of a lack of *hakaras hatov*!

Reflecting on the Yamim Noraim, during which our nashim tzidkaniyos worked so tirelessly, we must show them proper appreciation. This brings to mind a *pshat* from the **Vilna Gaon** *zt*" on the *Gemara* in *Brachos* (8*a*). The *Gemara* quotes an adage from the Yerushalmi Yidden of yesteryear. When a man would wed they would ask him "מצא או מוצא" referring to two *posukim* (ההלת: האשה מצא אוב" (משלי) and מוצא אני את האשה מר ממות" (Asks the *Gaon*: Why does it use a past tense "מצא" when it comes to the good wife, whereas when referring to the negative wife, the present tense of "מצא" is used?

He answers that human tendency is such that when life is going well, we tend to take it for granted and don't sufficiently express our appreciation. But when that smooth life suddenly hits some "hiccups" we get upset and annoyed. Thus, a good wife is "מעצא", past tense, as she's taken for granted, while the difficult wife is "מעצא", an ongoing irritant. The objective is to ensure that the good wife remains "מוצא" current, and you let her know it too. At the outset of the new year, showing our hakaras hatov may be something for us to inject into our daily hanhaga, whether it is a spouse, rebbi, friend or even our children. And by doing so, may we be zoche to be mesaken a bit of the sin of אדם הראשון and enjoy a hiccup-free life!

משל למה הדבר דומה ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה ... (ב-ז)

A story is told about one of the Nazi concentration camps that were liberated by American troops, which contained a novelty in those days: child survivors. After the war, it was uncommon to find children who lost their families and still managed to make it all the way till the end of the war. The American soldiers took pity on these pitiable survivors and set up a huge pot of soup, to be exclusively doled out for the children.

The children were starving and when the announcement went out, they quickly lined up, eager to receive their share of food. One particular soldier standing near the front of the line, made eye contact with a small boy at the end of the line. He looked so sad and the since the American soldier couldn't speak the boy's native language, he communicated

with sign language, waving and offering the boy to come up front and receive a hug.

The boy eagerly came to the front and embraced the soldier. In fact, he wouldn't let go for quite some time. After they finished hugging, the soldier looked up and noticed that the children who were previously lined up for soup had postponed their chance to eat and instead formed a line behind the soldier to receive their hugs as well.

נמשל: Being human means having the spirit of Hashem inside you. "And He blew into his nostrils the soul of life." Every person can give life to another person. Whether it is with food or drink or even with a hug and kiss, we all must emulate the ways of Hashem. Just as He gave us life, He instilled in each one of us, the ability to "give life" to a fellow human being in need. So the next time you see someone in need, be sure to "blow the soul of life" into him or her, and give them chivus!

בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ וגו' (א-א) EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

Rashi quotes a *Medrash* in which Rav Yitzchok (presumably his father) explains why the *Torah* begins with a narration of the creation of the world and its early inhabitants, rather than with the first *mitzvah* of the *Torah*, אהוד לכם ראש לכם ראש רדשים" (שמות יב-ב). As indicated by the posuk in Tehillim (קי-ג): "He recounted to His people the power of His deeds to give them the inheritance of the nations." Explains Rashi, should the gentiles of the world complain that we conquered their land, we can answer that Hashem, the Creator and Master of the Earth, has taken it from them and given it to us, Bnei Yisroel. For this reason, the Torah begins with an historical account of the land - its creation and populace. It's not for us. the Jewish people, but rather for the nations of the world, to recognize us, the Jewish people.

The question, however, is blatantly obvious. The posuk in Tehillim speaks of Hashem telling His people - Bnei Yisroel the power of His deeds, whereas according to the *Medrash*, shouldn't the nations of the world be addressed?

R' Eliyahu Schlesinger shlit'a (Aileh Hadevorim) gives a penetrating answer based on a contemporary view of the Land of Israel in conjunction with the rest of the world. Speaking to the nations of the world is a waste of time, since history has proven time and time again that their only interest in *Eretz Yisroel* - the Holy Land - lies in keeping the Jewish People from possessing it in peace. The annual U.N. General Assembly meetings bore this truth out, and the small country known as Israel, the Jewish state, seems to always bear the brunt. Thus, our problem rests not with them, but with those among us Jews who sympathize with the gentiles and others, to such a degree that they are prepared to give away our land.

The posuk in Tehillim is addressed to these guilt-laden Jews. Hashem is talking to His People - the Nation of Israel - the entire nation - including those who are willing to sacrifice our holy land for the notion of security and peace with our hateful neighbors. Remember, He says, I gave YOU this land and you have no right to give it to someone else!